

31.12.2018 Ministru prezidenta Māra Kučinska uzruna Latvijas sabiedrībai 2018. gada vecgada vakarā

Labvakar visiem Latvijā un plašajā pasaulē!

Vēl daži mirkļi un aizraujošais gads, kurā svinējām Latvijas valsts simtgadi, kļūs par vēsturi. Aiziet gads, kurā bija daudz svētku un daudz prieka.

Bija arī kaislības, varas alkas un daudz solījumu; bija griba atrisināt visu ātri un uzreiz. Aiziet gads, kurā daudz uzzinājām paši par sevi un tiem, kas mums apkārt. Gribu cerēt, ka šī jaunā pieredze būs vērtīgs ieguvums.

Tieši pirms gada es sacīju, ka mūs gaida izcils gads, un šodien ar pārliecību saku, ka nekļūdījos: statistikas skaitļi liecina, ka Latvija strauji aug – mēs vairāk ražojam un eksportējam, mēs vairāk nopelnām un vairāk tērējam, mēs tuvojamies savam mērķim – Eiropas Savienības vidējam dzīves līmenim. Atzīstu arī, ka turpat līdzās vairojas izaugsmes ēna – nevienlīdzība. Spožie statistikas dati nekādi nespēj iepriecināt tos, kuri savu katra mēneša budžetu mēra vien dažos simtos eiro.

Tomēr Latvijas budžeta iespējas ir tādas, kādas tās ir, jo iespējas palielināt minimālo algu, pensijas un pabalstus dos tikai Latvijas ekonomikas izaugsme; cita ceļa brīvai valstij nav! Mums jau reizēm ļoti gribas ticēt absurdiem solījumiem, tomēr budžeta skaitļus piemānīt nevar.

Vēl mazliet par aizejošo gadu un valdību. Imantam Ziedonim ir dzejolis par Jāni, kurš atnāca un iedzina mietu grīdā. Tas man nāk prātā, runājot par reformām izglītībā un veselības aprūpē. Mietu mēs iedzinām, kas nozīmē to, ka iestēgt atpakaļgaitu šiem reformu virzieniem vairs neizdosies. Jā, daudzas lietas ir palikušas nepabeigtas, bet pamati ir iebūvēti stingri, jo izglītībai un veselības aprūpei jābūt pieejamai un, galvenais, kvalitatīvai.

Nu jau aizejošai valdībai izdevās spert pirmo soli, paaugstinot minimālo algu un ieviešot progresīvo ienākumu nodokli, bet ir jāiet tālāk. Nevienlīdzībai ir liels spēks. Tā sašķeļ sabiedrību, saindē pat tuvu cilvēku attiecības, bet to nevar atcelt vai iznīdēt ar vienu Ministru prezidenta rīkojumu vai balsojumu Saeimā. Daudzas mazas tautas lepojas ar savu drosmi, ar to, ka ir pamanītas pasaulē. Vienlaikus mums ir svarīgi arī redzēt un saprast citam citu – pasniegt roku kādam, kurš nespēj iekāpt vilcienā; palīdzēt kādam, kurš veikalā nevar saskaitīt

mazas naudiņas savā saujā; piebremzēt arī pie zaļās gaismas krustojumā, ja kāds vēl nav paguvis pāriet ielu; vai neatraidīt svešinieku, kam vajag parādīt ceļu.

Mēs protam būt sirsnīgi un iejūtīgi, un reizēm mums visiem acīs saskrien asaras. No tām nevajag ne kautrēties, ne bēgt, asaras un cerības nespēj atņemt neviens. Daudzi noteikti zina ironisko stāstu par trim aploksnēm, kuru aizejošās valdības vadītājs atstāj savam pēctecim. Pirmajā aploksnē ir vēstījums – visās nelaimēs vaino mani, otrajā – nav nekā, bet trešajā ir padoms – gatavo trīs aploksnas. Nešaubos, ka pirmās vēstules padoms tiks izmantots visos iespējamajos veidos, bet, par spīti visam, otrajā aploksnē es ierakstu šādu padomu: “Nebaidies rīkoties!” Nākamajai valdībai vienmēr būšu gatavs palīdzēt ar padomu, vienlaikus – stingri vērtējot padarīto.

Nu, gadu mijas brīdis ir klāt, ieskatīsimies cits citam acīs, daudz ko sapratīsim bez vārdiem un daudz ko piedosim. Rīt ausīs jauna diena – valsts jaunās simtgades jaunais gads!

Laipe nav nekas abstrakts, tā neatnāk no malas, mēs to radām cits citam.

Dievs, svētī Latviju! Laimīgu Jauno gadu!